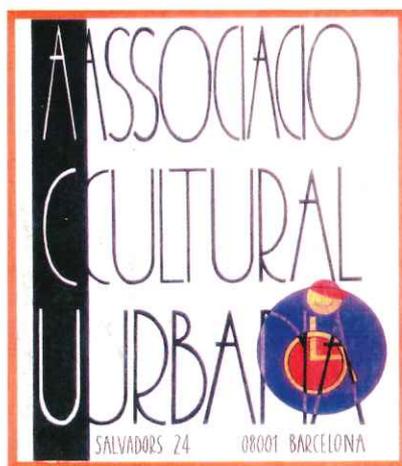

Homenatge a l'ACU

Algunes de les
campanyes de
concienciació
que va fer l'ACU

Servei de cadira taxi a la plaça de Catalunya

L'Associació Cultural Urbana va fer això una demostració pública de la dificultat d'amar amb una cadira de rodes. Els minervalers convidaven els viatgers a seure-hi i fer una passejada per la plaça de Catalunya. Aquesta acció forma part d'una campanya de sensibilització de les dificultats que troben els minervalers. També es va fer una votació sobre els llocs de la ciutat que presenten barreres arquitectòniques, com el Moll de la Fusta, el pont de Calatrava o la plaça de Catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

900 333 200 Telèfon de la Disminució
900 333 300 Telèfon de la Gent Gran

**AIXÒ NO ÉS UNA MULTA,
ÉS UNA RECOMANACIÓ**

La nostra mobilitat és reduïda
No ens poseu obstacles

AJUDEU-NOS A TRENCAR BARRERES !

CATALUNYA GENT AMB CIVISME

Despedida a Joana Costa

INDEX

- 2** REDACCIÓ **Bones Notícies** **3** EVA I NÚRIA **La sexualidad en la PC** **4** J. PONCES **Les cèl·lules mare (1)**
6 JOSEP M. MARTÍ **La sobreprotecció** **7** REDACCIÓ **Entrevista a Joana Costa** **9** J.M. MARTÍ **Entrevista 4x4**
10 Paraolimpiades d'Atenes 2004 **12** JOAN CARLES **Contracrónica** **13** REDACCIÓ **Suggerències**
15 ROSER PERIAGO **Sortida a l'hípica** **16** REDACCIÓ **Cuéntame: Història de l'ACU**

EDITORIAL

El décimo de Connexió ASpace

No es que nos haya tocado alguna de las loterías navideñas, nos habríamos "fugao", es que nuestra revista Connexió ASpace ya ha alcanzado su décimo número. Suponemos que casi durante los tres o cuatro años que hemos intentado informaros de cosas interesantes e inéditas para la gran mayoría de vosotros hayamos logrado atraer vuestra atención.

Esta revista es gracias al esfuerzo y las vivencias de nuestros colaboradores y socios que están dispuestos a aportar su granito de arena para entretenernos e informarnos.

Siempre podemos contar con vuestra ayuda ya que podéis llamarnos la atención sobre cualquier tema que os interese y participar de la elaboración.

La redacció

STAFF

Direcció: Xavi Soteras, Josep Ma. Martí, Rosa Ortola, Ramiro Herrador, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José L. Hurtado, Matafaluga, Verónica Pamiés, Bet Burguera i Chema Martín.

Support tècnic: José Manuel Aguilar

Diseny i Maquetació: Jordi Jiménez

Coordinació Tècnica: Xema Martín

Col·laboracions: Jordi Ferrer, José Luis Romero, Luis Blanco, Raquel Ortuño, Juan Carlos, Bruna Monfort, Laura Majó, Jose Manuel Aguilar, Àngel Izquierdo, Dep. de Fisioteràpia del Centre Pilot, Eva Delgado i Núria Borrell, Roser Periago i Carlota Cendoya, Joana Costa, Dr. Jordi Ponces.

Amb el suport de ASpace

Bones notícies

Hem començat l'any amb un grapat de bones notícies, de les quals en fem ressò a la nostra revista perquè estiguen ben informats ... sobretot de les coses bones... no?

1er.: Barcelona amplia a altres municipis el transport especial per a minusvàlids.

El servei de transport especial porta a porta per persones amb mobilitat reduïda, que des de 1978 es fa dins del municipi de Barcelona, s'ampliarà territorialment a trasllats de Badalona, Sant Adrià, Santa Coloma, L'Hospitalet i Esplugues. Per utilitzar-ho seguirà sent necessari estar empadronat a Barcelona.

També es vol ampliar l'horari, i fer-lo coincidir amb el del metro.

2on.: Barcelona estrena contenidors adaptats.

L'ajuntament ha distribuït als 10 districtes de la ciutat 150 contenidors de reciclatge de vidre adaptats a persones amb diferents discapacitats. Es tracta d'un projecte en fase de proves.

3er.: Inserció laboral

Ja sabem com funciona el tema de places reservades per persones amb discapacitat, que no es compleix. Però hi ha un fet, que ens fa concebre esperances.

El consell de Ministres ha aprovat un Reial Decret pel qual es regulen l'accés a un lloc de treball públic i les condicions de treball a l'administració, de les persones amb discapacitat. Reserva d'una quota no inferior al 5% de les vacants. La generalitat també regularà aquest tema.

Ara esperem que es respecti el Reial Decret, perquè no passi com fins ara, que no es compilen els mínims establerts.

4art.: Calendari d'accessibilitat

Durant el primer semestre del 2005, l'ajuntament de Barcelona renovarà i augmentarà la flota d'autobusos i minibusos per a persones amb mobilitat reduïda. L'any 2006 l'accessibilitat serà total.

El metro segueix sent una assignatura pendent. Actualment estan adaptades el 34 % de les estacions i en procés d'adaptació un 11,5%. L'any 2006 serà possible accedir-hi a totes mitjançant un sistema d'ascensors. Siguem optimistes!!!

Són bones notícies per començar l'any, ara necessitem que es facin realitat, i que es mantinguin.

TOSHIBA BJ Adaptacions
Fundació RENTA CORPORACIÓ

Fundació "la Caixa"

La sexualidad en la Parálisis Cerebral

En un momento en que la Parálisis Cerebral es socialmente conocida y podemos hablar de la voluntad de integración de este colectivo, nos encontramos con necesidades básicas no cubiertas. Dicha integración ha sido más física que psíquica, es decir, se han superado barreras arquitectónicas incluso, un amplio sector del personal humano se ha especializado en el tema, pero ahora hay que superar un nuevo interrogante: el sexo.

La atención integral de la persona se ve reducida a todo aquello políticamente correcto, olvidando áreas vitales del individuo, como su sexualidad.

La Parálisis Cerebral no implica el tener que anular todo un elenco de sentimientos y sensaciones atribuidas y otorgadas solamente a personas que no sufran tal disminución.

Detrás de cada persona con Parálisis Cerebral hay un corazón latiendo por vivir, y negar eso, sería sin duda, negar el DERECHO a sentir, a oler, a amar las cosas que nos rodean.

Para poder hacer frente a esta discri-

minación deberíamos empezar por no negarles el derecho a la información, derecho a conocer todo lo referente a la sexualidad, y más aún, explicarles cuales son las problemáticas con las que pueden encontrarse y sus posibles soluciones.

Así que dada nuestra situación de privilegio, debemos poner cartas en el asunto y utilizar este humilde artículo para abrir los ojos e instruir a quienes realmente pueden dar el primer paso hacia una solución: los padres.

La sexualidad ha de ser una temática plural y accesible. Sin vulgarizar su contenido, esta tiene que llegar a todo el mundo.

La figura del Terapeuta Ocupacional sería la idónea para llevar a cabo la educativa tarea de informar y enseñar al propio usuario y a todos aquellos que formen parte de su vida, haciéndoles ver posibles soluciones y advirtiéndoles, también, sin que eso les ahuyente, de que una mala información podría perjudicar de forma fehaciente al discapacitado.

La sociedad todavía parece no estar capacitada para asumir la sexualidad de sus individuos y más concretamente en las personas discapacitadas.

No debemos vulgarizar el sexo sino elevarlo a la comprensión y utilizar así sus funciones para sacarles el mayor partido posible. Los padres, siendo estos los máximos responsables de la felicidad de sus allegados, deben, con la ayuda de los profesionales, romper con los tabúes y aceptar el reto que llevará a la Parálisis Cerebral a liderar la madre de todas las batallas: La búsqueda de la libertad individual.

Eva Delgado Riera

Núria Borrell Canals

Amsterdam en silla de ruedas

Hace unos meses, cuatro de nosotros decidimos visitar Amsterdam durante una semana. Como no, el primer inconveniente fue el de averiguar hasta qué punto podíamos encontrarnos con barreras arquitectónicas en la ciudad, los transportes y las instalaciones en general, puesto que uno de nosotros viajaba en silla de ruedas y además motorizada, por lo que el peso para maniobrar es mayor. No fue fácil encontrar un hotel adaptado a un precio asequible. Hoteles adaptados hay muchos pero no son de los baratos, aunque Holanda, en realidad, no es especialmente cara. Luego nos contaron que el transporte público, que era lo que más nos preocupaba, estaba bastante bien adaptado, así que nos pusimos en marcha.

Una aventura para comentar aparte es la del avión, ese aparato donde no cabe una silla de ruedas ni en pintura y menos con baterías. Hay que tener en cuenta que la silla motorizada ha de ser de baterías secas, porque si no, no te dejan meterla en el avión. Aún cuando te dejen meterla, has de saber que viajará en la bodega de carga con todos los cables desconectados y al pobre diablo que va encima, o sea Toni, lo pondrán en la primera fila de

asientos del avión... a peso, y al pobre diablo que va de "support" le toca bajar la silla hasta la bodega de carga por una rampita externa desde lo alto del aparato al estilo James Bond.

Al llegar a Amsterdam pedimos un taxi especial con rampita, tipo monovolumen como los de aquí, que nos llevó sin problemas al hotel. El hotel y sus instalaciones eran más que correctos y la habitación, y sobre todo el baño, perfectamente adaptado con rampas y barras de sujeción. Un apaluso para el hotel. Después de acomodarnos, salimos a dar la primera vuelta por el barrio, que estaba en las afueras de la ciudad, y no tuvimos ningún problema con las aceras, los puentes que cruzan los canales ni nada parecido; todo estaba adaptado.

Los días siguientes probamos los tranvías, el mejor medio de transporte para viajar por la ciudad de Amsterdam. Los modernos están perfectamente adaptados y los más antiguos no lo están, aunque son mayoría los modernos y no hay problema en moverse con ellos. La gran amabilidad de los amsterdaneses nos fue de mucha ayuda en los pocos momentos en los que nos encontrábamos con algún escalón o tropezón por la ciudad, que siempre hay

alguno. Uno de nuestros primeros destinos fue visitar un "coffee shop", establecimiento donde puedes fumar marihuana mientras te tomas algo. No sabemos si como relajante muscular para los PC's irá bien, pero nosotros nos reimos un buen rato.

Otra visita obligada para gentes de mal vivir como nosotros, era el famoso "barrio rojo", con sus escaparates débilmente iluminados donde se podían ver las más increíbles bellezas... pero vestidas, eh!

El resto es la típica turistada, pero se recomienda el museo Van Gogh, la casa de Anna Frank y un paseo en ferry al otro lado de la bahía. También hay opción a visitar los molinos en plena ciudad.

En general, Amsterdam es una ciudad muy llana, lo que facilita la circulación con silla, y entre sus gentes puedes encontrar hasta 177 nacionalidades distintas. Sus museos, sus barrios con encanto, los canales al atardecer y las miles y miles de bicicletas que se mueven por todas partes como si estuvieras en un hormiguero, hacen de esta ciudad un lugar encantador para pasar unos días de contrastes: tranquilos, excitantes, divertidos, hermosos.

Què cal saber sobre les cèl·lules mare (1)

“L'administració de cèl·lules mare en una pacient hemiplègica possibilita la recuperació de les funcions alterades”. Aquesta és una notícia que va publicar la premsa fa uns quants dies. Realment era una informació sensacionalista, procedent de Rio de Janeiro, equivocada i mal titulada. És tracta del cas d'una dona de 54 anys, que va patir una feridura (una hemorràgia cerebral), i que en el moment agut, el de l'hemorràgia, li van implantar per cateterisme, cèl·lules mare procedents d'ella mateixa. Els hi van extreure de la medula òssia de la pelvis. La notícia continua afirmant que en 17 dies va recuperar el moviment i la parla.

Malgrat el sensacionalisme en què està titulada la notícia, és una notícia que té poc valor informatiu. Sense aplicar cèl·lules mare altres persones han recuperat moviment i parla, després d'una feridura. Els estudis que cal fer amb cèl·lules mare cal fer-los sense notícies de premsa, seriosament i exposant-los quan una experimentació continuada i amb un nombre suficient de casos permeti treure conseqüències fermes. Un cas únic no té cap valor clínic, per avalar l'eficàcia d'un mètode.

Les notícies sobre les cèl·lules mare aniran proliferant, algunes, com informacions encertades, però, dissortadament, altres amb el sensacionalisme, l'equívoc i la manca de veracitat que veiem que impera en les informacions periodístiques d'alguns òrgans de difusió de l'estat. Pensem que pot ser interessant que ens dediquem en aquest i a altres articles a explicar que hem d'entendre per cèl·lules mare i que en podem esperar d'elles en un futur.

Els diferents teixits i òrgans del nostre cos estan format per un conjunt de cèl·lules, que són específiques per la funció que fa cada part del cos. Així per exemple una cèl·lula de ronyó no

s'assembla en res a una cèl·lula del sistema nerviós o neurona. I inclús les mateixes neurones tenen formes diferents en relació al lloc a on estan i la funció que realitzen. Però a la vegada en el cervell i altres parts del sistema nerviós, hi ha altres cèl·lules que no són neurones i que tenen un paper importantíssim en el funcionament del sistema. Però totes aquestes cèl·lules de on han sortit?. Com s'han anat desenvolupant?.

Tots procedim de la fecundació d'un òvul per un espermatozoide, que es va multiplicant, dividint-se les cèl·lules. I d'aquest procés de divisió, seguint un programa genèticament determinat, es va formant l'embrió, el fetus i finalment el nen que naixerà.

En realitat podem dir-li cèl·lula mare a tota cèl·lula que es divideix i forma dues filles. No obstant aquest nom s'ha reservat per senyalar a aquelles cèl·lules que seran capaces de formar totes les cèl·lules del cos humà, d'un teixit o bé, en part o en tot, un òrgan. Es classifiquen en dos grups:

1.- Les cèl·lules mare embrionàries, que són capaces de generar tots els diferents tipus de cèl·lules del cos. Són cèl·lules pluripotencials, que ho poden fer tot, i serà a través d'elles, i després de moltes divisions, que es fabricaran les cèl·lules que específicament formaran els diferents òrgans o sistemes. També alguns en diuen cèl·lules immadures, o indiferenciades.

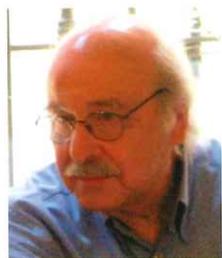
Un tumor maligne està constituït per cèl·lules indiferenciades de creixement ràpid i infiltrant, que invadeix i destrueix els teixits. Pensant en un trasplantament d'aquests tipus de cèl·lules embrionàries cal tenir present que en un 30% de vegades es desenrotllen tumors, perill que fa que de moment sigui inviable el seu ús terapèutic. Cal seguir investigant i veure com és

pot dirigir i orientar aquest tipus de creixement.

2.- Les cèl·lules mare organo-específiques, són les que dividint-se crearan les diferents cèl·lules que formen un òrgan, com per exemple el ronyó o bé el pulmó. Com que són capaces de fabricar totes les cèl·lules que necessita aquest òrgan, se'n diuen multipotencials, fent referència a aquesta capacitat de crear les cèl·lules necessàries per cada funció.

D'aquestes cèl·lules en tenim tots en el nostre cos. Per exemple, les cèl·lules del moll de l'os, les de la medula osea. Són capaces de generar tots els tipus de cèl·lules de la sang i del sistema immunitari. Avançem citant la notícia de premsa sobre l'ús que en l'Hospital Pro-cardiaco de Rio de Janeiro, havien fet d'aquestes cèl·lules del moll de l'os amb la intenció de facilitar el desenvolupament de noves venes i artèries per millorar l'oxigenació del teixit nerviós malmès per l'hemorràgia cerebral.

En el desenvolupament de l'embrió humà, en una etapa en la que comença a generar-se el sistema nerviós (procés que se'n diu de neurulació), apareixen les cèl·lules mare organo-específiques neurològiques, que són les cèl·lules precursors neurals. Aquestes són les cèl·lules mare específiques del sistema nerviós, que ens interessa conèixer i aprofundir, perquè serà amb elles que cal treballar per poder veure si en un futur podran servir per reparar les lesions ja establertes en un cervell lesionat. A aquest aspecte hi destinarem el proper article.

Dr. Jordi Ponces i Vergé

LA PREGUNTA:

Estàs d'acord amb que hi hagin oficialment seleccions catalanes que puguin competir a nivell internacional?

Envia la resposta al nostre e-mail, com sempre: connexió@aspacecat.org

FUNDACIÓ
AURIS4

FUNDACIÓN
Mª Francisca de
ROVIRALTA

Festa del Pare Noel a l'Escola

El passat 21 de desembre, es va fer a l'escola la festa del PARE NOEL. És una festa que organitzem el departament de

fisioteràpia del "piloto" des de fa molts anys.

Es tracta d'una festa emotiva per tots, pels treballadors i sobretot pels nois i noies, que ho viuen molt intensament.

El Pare Noel, amb qui prèviament vàrem contactar a Lapònia, va arribar acompanyat de la banda municipal de la guàrdia urbana, que cada any ve a rebre'l, en un cotxe de bombers ple de regals. Fet que sempre és un misteri,

com vindrà aquest any el Pare Noel?, es pregunten els nois i noies.

L'acte es fa al pati, els nois i noies l'esperen a l'entrada del centre amb molta alegria i expectació. No us podeu imaginar la cridòria quan el veuen arribar, més que a un concert dels Rollings, és impressionant.

Un cop saluda als nois i noies, el Pare Noel seu a un tro preparat amb molta cura, des d'on reparteix els regals.

Aquest es el moment més emotiu, la cara dels nois quan el Pare Noel els fa dos petons, els hi diu quelcom a l'orella, i els entrega el seu regal.

Aquesta festa fa arribar a tothom el sentiment Nadalenc. Són moments especials i emocionants, es un plaer poder gaudir d'aquest acte.

Departament de Fisioteràpia de l'Escola

Sopar d'Aspace Llar

El passat dia 10 de desembre de 2004, ASPACE LLAR va organitzar un sopar per tots els nois/es i monitors/res que van participar en les colònies d'estiu del 2004.

El sopar es va celebrar en les instal·lacions poliesportives del Centre Pilot, a les 8 del vespre fins les 11:30 aproximadament. El sopar es va realitzar a través d'un servei de catering a càrrec d'ASPACE.

L'objectiu del sopar era oferir un espai on tots els nois/es i monitors/res es poguessin retrobar i recordar de les experiències viscudes en les colònies, així, com totes les situacions anecdòtiques que ja formen part d'un bonic record.

Durant el sopar es va projectar un muntatge fotogràfic, que recollia les millors imatges dels tres torns de colònies (Pamplona, Sant Carles de la Ràpita i Vilanova de Sau).

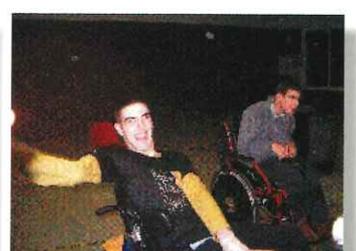
El muntatge fotogràfic el van realitzar el grup d'informàtica de Badalona. Seguidament després del sopar, la musica, la festa i el ball van ser l'acte final per acomiadar aquesta trobada.

El sopar va ser tot un èxit i una gran experiència. Van assistir aproximadament unes seixanta persones.

Per finalitzar m'agradaria agrair a tots els nois/es, monitors/res i persones que han fet possible que aquesta iniciativa es portes a terme.

Gràcies a tots!!!

**Angel Izquierdo
ASPACE LLAR**

La sobreprotecció

Aquest article no té cap intenció de criticar als pares, mares o tutors que tenen al seu càrrec algun nen/a amb discapacitat. Tot al contrari, sabem molt bé les dificultats addicionals que comporta criar una persona amb paràlisi cerebral o amb qualsevol altra discapacitat. S'ha de valorar l'esforç addicional (diners, temps, sacrifici, etc.) que es fa per poder criar, pujar o tirar endavant aquestes persones. Però també hem de tenir en compte i vigilar de no caure en "la sobreprotecció". Algun pare poden caure en la dinàmica de "protegir massa" als seus fills (portats per un excés d'amor patern o matern).

La sobreprotecció d'un fill/a (amb pc o no) és negativa, ja que pot impedir o endarrerir el seu normal desenvolupament en alguns aspectes tant de la part física, com de la psicològica. Ambdues parts són inseparables i estan interrelacionades i convé que es desenvolupin de forma natural, per exemple: un nen que aprèn a caminar, ho fa a base de: aixecar-se, aguantar l'equilibri i caure, i així dia a dia fins que el nen s'aguanta dempeus. Un cop es veu capaç d'aguantar-se dret, intenta caminar, i abans que ho faci, tornarà a caure "unes quantes vegades" fins que al final ho aconsegueix. Com ho ha fet? Doncs si mirem la part física, podem dir que en cada intent del nen per aixecar-se, la musculatura de les cames, braços, esquena, etc., s'enforteix fins que és capaç d'aguantar el seu cos. també en aquests intents, aprèn a coordinar i equilibrar el seu cos fins estar preparat per caminar. Per la part psicològica, es pot dir que el nen en cada intent de posar-se dempeus, descobreix noves sensacions i noves formes de controlar el seu cos fins que assoleix el seu objectiu. El nen satisfet, ha après a superar una dificultat de la vida, i amb la confiança que això suposa, es veu preparat per la següent. Si els pares del nen li haguessin ajudat en tots els intents d'aixecar-se i evitat el caure, el nen hagués trigat més a desenvolupar la musculatura i per tant a caminar, i potser

ho fes amb por de caure (inseguretad).

Si de petits no aprenem a superar o intentar superar les dificultats per nosaltres mateixos, difícilment tindrem de grans una mentalitat positiva i lluitadora en front de la vida, o com a mínim. És fonamental que els pares i/o tutors dels fills amb pc. (o sense) deixin que aquests intentin superar per ells mateixos diferents situacions i dificultats de la vida. Tant a la infantesa, com a l'adolescència, i fins i tot, a l'edat adulta. Només així guanyaran confiança, autoestima i experiència necessària per evolucionar de forma "normalitzada". No cal dir que quan de veritat cal l'ajuda del pares, aquesta és sempre ben rebuda i necessària.

Al llarg de la meua vida, he vist alguns casos de pares o mares que sense mala intenció, han protegit massa al fill o filla amb pc. I lògicament també he vist les conseqüències negatives que comporta:

- Una dona pc, amb dificultats de caminar acompanyada del seu pare, va coincidir amb uns amics i es va posar a parlar amb ells. La sorpresa va ser meua, al veure que gaire bé no portàvem ni un minut parlant, quan va sortir el pare dient (mentre se l'emportava estirant-la del braç) que la nena (dona adulta) havia de sopar i anar a dormir. Ella no va dir res (no havia après a defensar-se d'una situació injusta i el pare no li va donar oportunitat de què ho fes).

- Una noia pc. (dona adulta) va quedar per sopar amb els seus amics, i un d'ells es va comprometre amb el pare d'acompanyar-la fins a casa, més o menys a les 2 de la matinada. L'amic es va quedar de pedra al veure que en arribar a casa d'ella, el pare estava al carrer com un guàrdia civil esperant la filla (ella no havia sabut defensar la seva vida personal o privada i el pare li va deixar tenir).

- Un home pc. Treballava venent cupons de l'Once en una cabina. Doncs era "la mare" que estava tots els dies amb ell

i gairebé feia tota la feina (una cosa és ajudar i altra molt diferent és fer-li la seva feina). Aquest home tenia carnet de conduir i crec que si ets responsable per portar cotxe, també s'ha de ser responsable de la teua feina (l'home no tenia molt clar la seva responsabilitat com a treballador i la mare d'alguna manera, no el deixava que afrontés la seva responsabilitat).

Crec que en cap dels tres casos, els pares van actuar amb mala intenció, tot al contrari, ho volien fer tan bé, que estaven sobreprotegint al seu fill o a la seva filla sense adonar-se'n de les conseqüències negatives que podien tenir les seves actuacions en aquests casos concrets.

En resum, jo vaig tenir un pare (fantàstic) però era molt protector i si hagués pogut, m'hagués posat en una vitrina per què no em passés mai res de dolent i evitar que hagués d'enfrontar-me amb situacions "difícils" de la vida. Però afortunadament, la meua mare era més aviat "liberal" i em va educar igual que els meus germans, és a dir, sense distincions. Només en aquelles situacions que no pogués o no em veies capaç de superar, sempre la tenia al meu costat per ajudar-me a superar aquestes dificultats o, com a mínim, evitar-les fins que estigués preparat per tornar a afrontar-les o assimilar-les com a impossibles. En qualsevol cas, vaig tenir l'oportunitat d'enfrontar-me a les dificultats de la vida i poder sentir tant el plaer de superar-les com l'amargor de no poder-ho fer. Aquestes experiències són les que fan que una persona (sigui pc. o no) desenvolupi una personalitat mínimament capaç d'aprendre a viure, sabent les seves virtuts i essent conscient de les seves limitacions.

Josep Maria Martí

CAIXA CATALUNYA

Entrevista a Joana Costa

1.- Tens ganes de jubilar-te?

Aquesta pregunta té dues respostes. La primera és que mentalment i psíquicament continuaria treballant perquè precisament la feina que faig m'agrada i disfruto molt amb la relació amb els nens i amb tot el que els envolta. D'altra banda, el meu cos després de 38 anys treballant com a fisioterapeuta ja no respon de la mateixa manera i en l'últim període he necessitat ajuda mèdica en múltiples ocasions. És per aquest motiu que vaig decidir sortir del món laboral un any abans del previst.

2.- En que penses dedicar el temps lliure quan et retiris?

En totes aquelles coses que no he pogut fer quan treballava per falta de temps. Posar el meu cap en ordre, reciclant i llençant tot allò de la meua vida anterior que ja no té cap utilitat, per poder enfrontar-me a la nova etapa que començo amb il·lusió. Vull gaudir de la vida aprofitant el temps de lleure del que podré disposar. Això sí que és un regal! Poder llegir, estudiar...

3.- Te'n recordes com es deia el primer "PC" a qui li vas fer tractament? De que anava? Va ser al centre pilot?

Sí, va ser al Centre Pilot, ja que anterior-

ment no havia vist cap "PC". Vaig estudiar a l'escola de Fisioterapeutes de Maestro Nicolau on el Dr. Jordi Ponces era professor. En aquest centre, vaig descobrir per primera vegada el que era la Paràlisi Cerebral l'any 1963-64.

És difícil recordar el primer nen que vaig atendre, ja que era tanta l'emoció i l'interés per fer les coses bé, que alguns fets em pasaven per alt. De totes maneres, penso que eren nens i nenes de la mateixa generació i no crec equivocar-me si cito alguns noms com: Rosa Ortola, Mercè Serra o Jordi Dam.

De que anaven? Doncs en aquell primer moment hagués dit que les dues nenes es movien molt i el nen no tant. Més endavant, vaig descobrir que uns eren "Distònics" i els altres "Espàstics". Relacionava tot allò que explicava a escola el Dr. Ponces amb casos reals sobre la màrfaga de Fisioteràpia.

4.- Quines diferències veus entre les noves generacions de fisioterapeutes i la teua promoció?

Actualment surten de les escoles de Fisioteràpia molt informats a nivell tècnic, però els manca experiència en el tracte amb els pacients (després n'aprenen).

Abans penseu que sortiem amb una titulació prèvia hospitalària de tres anys d'Infermeria on a més a més d'adquirir coneixements d'anatomia i fisiologia, estaven en contacte permanent amb malalts, metges i personal tècnic sanitari. En el nostre cas hauriem d'afegir-hi dos anys més per aconseguir el títol de fisioterapeuta, que varen haver de convalidar més tard. Actualment els estudis duren tres anys.

Per altra banda, en la meua època abans d'entrar en contacte amb el primer "PC" passava un procés tant llarg, que l'estudiant havia reflexionat plenament si allò era o no al que es volia dedicar. Si optava pel sí, quedava garantitzat que

aquella era la seva vocació.

Actualment, el fisioterapeuta, entra en contacte amb el paralític cerebral, sense haver tingut temps de plantajar-se si és o no la seva vocació.

5.- I entre els teus pacients de fa anys i els d'ara?

Al començament, el Centre Pilot donava assistència a nens d'un determinat tipus d'afectació sempre dins de la Paràlisi Cerebral. Actualment, molts d'aquests nens i nenes estan integrats en les escoles ordinàries, quedant al Centre els casos més difícils d'integrar deguts a la seva gravetat, o per les seves dificultats específiques. El Centre doncs, pot oferir tot allò que el nen necessita per la seva maduració i desenvolupament.

Abans hi havia poques cadires elèctriques, fet que permetia agrupar els nens i treballar diferents aspectes de la seva motricitat ja que podien desplaçar-se per terra o bé caminant.

Actualment, segons la gravetat dels casos, s'agrupen els nens i reben dels professionals un tractament a nivell sensorial, donat a les seves greus dificultats tant a nivell mental com físic.

Hi ha un altre "grup" (els anomenats Dream Team) de nens que solen ser els més grans, cronològica i mentalment, als que se'ls hi exigeix quelcom més, per tal que algun dia puguin accedir al mercat laboral.

6.- Abans de treballar a ASPACE on havies treballat?

He treballat com Ajudant Tècnic Sanitari que sóc, a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.

L'estiu de 1962, vaig treballar a Colliure al "Pyrenees Orientals France" a un Centre de Rehabilitació Funcional de la Seguretat Social Francesa. *(segueix...)*

Posteriorment, vaig treballar a l'Ambulatori de la Seguretat Social del carrer Numància. Aquest ambulatori va ser inaugurat el dia 1 de desembre de 1964 (el dia del meu aniversari) i va obrir les seves portes amb un equip format per: un Inspector Metge, el Dr. Alsina; una Cap d'Infermeres, la Srta. Rosa i un Ajudant Tècnic Sanitari que era jo. És casualitat, però m'he jubilat el dia 1 de desembre de 2004 després de dedicar 40 anys a la meva professió.

També vaig treballar a l'Hospital del Sagrat Cor, al Servei de Rehabilitació de Cirurgia Ortopèdica del Dr. Santos Palazi. Vaig fer-me càrrec de tots els tractaments del Dr. Josep Mª Mir Vidal-Ribes (Traumatòlec).

Finalment, vaig treballar amb el Dr. Sarrias Domingo (Director de l'Institut Guttman de Barcelona) com infermera en el seu domicili i fent els tractaments fisioterapèutics domiciliaris pertinents. Gràcies a ell, vaig tenir l'honor de conèixer personalment el Dr. Trueta.

7.- Per que vas escollir el camp de la paràlisi cerebral?

Vaig conèixer la Paràlisi Cerebral a través del Dr. Ponces a l'Escola de Fisioterapeutes (única a Espanya) de Maestro Nicolau. Aquest nou centre pertanyia a l'Hospital Clínic de Barcelona, i era el tercer any que es feien aquests estudis oficials a Barcelona. El Dr. Ponces, doncs, va ser qui em va iniciar en el camp de la Paràlisi Cerebral.

Els nens em van enamorar i el personal del Centre també; El Director Pedagògic Sr. Josep Mas, el Dr. Jordi Ponces, la Dra. Júlia Coromines, el Dr. Cruz, el Dr. Aguilar, la Dra. Torras, el Dr. Barraquer Bordes, el Dr. Noguer, el Sr. Belda... Tots ells, grans metges i grans professionals van contribuir a la meva decisió final.

Els nens em varen eclipsar i van tenir el poder d'agrupar-nos a tot el personal sota un objectiu comú: tirar endavant el Centre Pilot. Ho varem aconseguir.

Ara, els que queden, han de seguir lluitant per mantenir el Centre en aquest lloc preferent que es mereix.

Redacció

Queridos Reyes Magos

Barcelona, 6 de enero de 2005

Queridos Reyes Magos:

La verdad es que os habéis portado bien conmigo, aunque no haya sido demasiado buena, sabíais que me había quedado sin reloj poco antes de Navidad y me lo habéis traído ¡No me lo esperaba, la verdad! Vuestro amigo Papá Noel, como nos reunimos todos en Navidad, me había dejado buenos regalos y no esperaba más para mí ¡La verdad sea dicha! Bueno, como está mamá siempre dejáis algo en mis zapatos y en los de ella ¡Gracias Reyes Magos!

Como aun estaréis repartiendo cosas a los niños del mundo, de cero a doscientos años, porque hoy todos somos un poco niños (¡Por cierto! ¿Habrá, en el mundo de los mortales, algún niño de doscientos años?), y como sois Magos igual os llega esta carta tardía.

¿Sabéis Reyes Magos que todos los niños no sólo necesitan y quieren juguetes y cosas parecidas? ¡Claro que lo sabéis, sois Magos! Muchos niños del mundo necesitan agua, comida, ropa, descanso, respeto, dignidad, tolerancia, salud, padres, amigos, perder el miedo, cariño, comprensión, sabiduría, sentido común, paz, una sonrisa, una caricia, un abrazo, un beso... Muchas de estas cosas son intangibles, o sea, que no se pueden ver, pero vosotros las veis ¡Sois Magos! Pero, en la mayoría de ocasiones, no podéis hacer nada porque por mucho que repartáis hay niños que acaparan lo de ellos y lo del vecino y eso no es culpa vuestra.

Por ejemplo: Si lleváis agua y comida y la cogen varios niños para repartirla y se quedan con la mitad, hacen falta soldados con armas que matan y las armas, como sabéis, no distinguen entre buenos y malos y, como también sabéis, las balas, bombas y demás artilugios mortíferos, no llevan nombre y suelen matar a inocentes.

Así podría daros mil ejemplos, que ya sabéis porque sois Magos y lo sabéis todo de todos. Por eso, en este día que el mundo cristiano celebra la Epifanía del Señor, es decir, que fuisteis a adorar al Niño Jesús y llevarle vuestros presentes, oro, incienso y mirra, guiados por una estrella y que ha evolucionado hasta convertirse en una fiesta comercial pareciendo olvidar sus orígenes, os propongo que, a parte de repartir juguetes, libros, CD's, perfumes, joyas ... a todos los niños del mundo, aunque no

sepan quienes sois porque son de otros credos, es decir, otras religiones, que no tienen vuestra figura, también repartáis -Este párrafo parece extraído de la cadena COPE o de Mundo Cristiano pero lo mantendré para no romper la cadencia sensiblera, cándida e ingenua de este artículo propio de estas fechas-

Sentido común para los gobernantes de todo el mundo, especialmente a los de los países llamados del primer mundo, para que ayuden a los del segundo y tercer mundo a recuperarse de las catástrofes naturales que han sufrido y de las guerras que han desencadenado ellos mismos en nombre de la Democracia y para sus propios intereses.

Agua, comida, ropa, medicinas... para que los niños no mueran por falta de atención, respetando sus creencias y costumbres Respeto, dignidad y tolerancia para todos los ciudadanos del mundo para que acepten la diversidad de culturas y costumbres y no intenten imponer las suyas.

Sonrisas verdaderas, caricias, abrazos y besos para que a través de ellos pueda llegar la paz, el amor, la amistad y la sabiduría que todos necesitamos para ser un poco más tolerantes.

Y por último, si dejáis alguna propina en forma de metálico, para algún capricho ¡Pues mejor que mejor!

Me han dicho que vosotros, Reyes Magos, sois los padres ¡Pero yo no me lo creo! La ilusión y la esperanza es lo último que la humanidad debería perder.

Bueno Reyes Magos ¡A ver si el año que viene, por estas fechas, esta lista de deseos se acorta por haberse cumplido alguno!

Besos,

Rosa Ortola
"Escritora
de vocación"

Entrevista 4 x 4. La eutanasia

Bruna Monfort

Has vist la pel·lícula "Mar adentro" que t'ha semblat? Sí, he vist la pel·lícula. M'ha semblat molt bé que tractin aquest tema sense sensacionalismes", explicant clar i

sense tabús la sensació d'una persona engabada en el seu cos, sentiments que la majoria de gent no es planteja mai, que no pot entendre per desconeixement de la situació.... Trobo que dóna la visió més sincera de la situació.... tot i que s'exagerin les postures per donar una mica d'emoció i l'espectador no "s'aburreixi". Que es la vida per tu? La vida per mi són, les

sensacions, les experiències, les emocions, les coses que s'aprenen dia a dia... la oportunitat de conèixer a gent o fer coses que t'enriqueixin, ja sigui personalment, professionalment.... és anar sumant records, vivències. Mai se sap que hi haurà darrera una trucada.... un nou amic, oferir ajuda a algú que la busca, una oportunitat d'aprendre, de disfrutar, de compartir.... més moments per recordar.

Creus que sempre hi ha motius per viure...o per morir? Crec que sí, que sempre hi ha d'haver un motiu, pel que sigui. Sense motivació no pot haver finalitat, tant si aquesta és viure o morir. Tot el que fem està impulsat per un motiu, et desplaçes perquè vols arribar a un lloc determinat, estudies perquè vols aprendre, surts amb els amics perquè et vols divertir..... El pitjor que li pot passar a

algú és no tenir cap motiu per fer res... la apatia, per mi, és la pitjor de les malalties. Estàs o no d'acord amb la possible legalització de la Eutanàsia? Hi estic completament d'acord, tot i que personalment crec que és un tema dur. Sempre que "marxa" algú queda un buit insubstituïble, un dolor més gran o més petit segons el moment, però en definitiva dolor. Les persones som egoistes per naturalesa, busquem sempre el nostre propi benestar per sobre del dels altres, en certa manera és l'esperit de supervivència. Però no es pot ser tan egoista. No es pot pretendre impedir que algú s'alliberi de la càrrega que li suposa viure, només perquè nosaltres no el perdem. Hem de pensar quins motius l'impulsen a voler la eutanàsia perquè, si ha pres la decisió, segur que els té molt clars.

Jose Manuel Aguilar

Has vist la pel·lícula "MAR ADENTRO"? Què t'ha semblat? Si. M'agrada i està molt ben feta, però em sembla que han buscat la llàgrima fàcil més que intentar reflectir una realitat. No oblidem que és una pel·lícula.

Què és la vida per tu? És la millor cosa de la que podem gaudir.

Creus que sempre hi ha motius per viure...o per morir? "Sempre" és una paraula massa rotunda. Tal com he dit la vida

és el millor que tenim, perquè ens permet totes les demés coses, però dir "sempre"

Estàs o no d'acord amb la possible legalització de la Eutanàsia? En principi estic d'acord. Cadascú té que poder escollir el que vol fer amb la seva existència. El problema es planteja quan la persona no pot decidir per un mateix i és un altre el que ho ha de fer. No sé fins a quin punt una llei pot regular això.

Raquel ortuño

- Has vist la pel·lícula "MAR ADENTRO"? Què t'ha semblat?

Si. M'ha semblat molt bona, molt real, que es veu realment els sentiments de Pedro, un senyor que per un accident

esta el llit i no es pot moure sense ajuda. Una historia dràstica però amb sentiments que has de viure per entendre. Eutanàsia és morir

dignament, i per al pedro i per molta gent la seva vida no és digna

- Què és la vida per tu?

Una continua lluita, amb moments bons i dolents, però s'ha de disfrutar dels moments bons e intentar donar la volta a la truita, i treure profit dels mals moments, ja que sempre s'apren, si aconseguim veure lo bo de totes les situacions. Encara que és difícil.

- Creus que sempre hi ha motius per viure...o per morir?

A la vida hi ha de tot. Però si que hi ha molts motius per viure, la gent que t'envolta, famí-

lia, amics... però també crec que hi ha motius en que la vida et fa passar mals moments, i cada persona és diferent i s'ha de respectar a tothom.

- Estàs o no d'acord amb la possible legalització de la Eutanàsia?

Sí que estic d'acord. Tots tenim drets i vivim en una democràcia. Perquè tenim dret i obligacions, decidim nosaltres mateixos com vivim, perquè no podem decidir, com volem morir? Com ja he dit abans Eutanàsia vol dir "mort digna".

Laura Majó

- Has vist la pel·lícula "MAR ADENTRO"? Què t'ha semblat? Si, he vist la pel·lícula mar adentro. La pel·lícula tracta d'un tema que estava molt present a la nostra societat. a la pel·lícula s'intenta mostrar el tema de l'eutanàsia des de diferents punts de vista, i crec personalment que ho aconsegueix força bé.

- Què és la vida per tu? A la pregunta què és la vida per a mi, és molt

difícil, doncs són aquelles coses que no només et plantejes en determinats moments. Diuen que la vida és un regal, personalment crec que això depen de cada situació, doncs el que per a mi potser un regal per una altra persona és un infern. Jo no se que és la vida, però si sé que és un dret, dret a una vida digna, i qui decideix quina vida és digna o no?, poden convertir la vida en una obligació?. Per a mi la vida de moment està força bé, amb més bons

moments que dolents, però qui sap que ens espera el futur?

- Creus que sempre hi ha motius per viure...o per morir? Doncs no ho se, suposo que hi ha de tot.

- Estas o no d'acord amb la possible legalització de la Eutanàsia? Buf!!!, això és complicat. La possible legalització de la eutanàsia no em sembla malament, i una bona regulació estaria força bé, però crec que encara estem molt lluny de poder fer aquest pas.

Ajuntament de Barcelona

Àrea d'esports

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria General de Joventut

Diputació
Barcelona
àrea
de benestar
social

La Delegación Española que participo en las PARAOLIMPIADAS de ATENAS 2004 fue unas de las primeras en llegar a Grecia.

Una vez que aterrizamos en el aeropuerto ateniense tuvimos que pasar una audisea con todos los controles que nos hicieron de seguridad.

Cuando acabamos con la burocracia nos desplazaron en 6 autobuses hacia la Vila Olímpica donde volvimos a pasar por los controles de seguridad.

La Vila Olímpica estaba situada a 50 kilómetros de la ciudad de Atenas. La Vila para todos aquellos que no lo sepan no es un hotel o varios hoteles. En concreto la de Atenas eran un conjunto de apartamentos de 3 pisos de altos y dos puertas por rellano. Había unos 80 edificios, cada 4 de estos hacían una manzana. En el fondo era como un pequeño pueblo.

Las primeras horas en la Vila fueron muy frías, apenas había gente, las calles estaban desiertas. El gran comedor que era una carpa grandiosa que hacia como 15 pistas de básquet juntas también estaba vacío, solo había los países de Brasil, Nueva Zelanda y Portugal. A medida que iban pasando las horas las diversas delegaciones iban llegando a la Vila Olímpica.

Desde que llegan todas las delegaciones hasta el día de la inauguración pasaron 5 o 6 días. En ese tiempo veías que casi todo el mundo hacia los mismos horarios. Por la mañana se entrenaba y por la tarde tenías la tarde libre o viceversa. En las horas de comidas siempre estaba lleno el comedor, pero más lleno que nunca.

A partir de la inauguración todo cambio, cada uno ya hacia los horarios que le iba mejor. El ritmo de competición era más exigente, había más nervios. En la Vila se veía a la gente que iba de un lado para otro, unos iban, otros llegaban, otros comían, etc...

Parecía un pueblo !!!

Desde la inauguración hasta la clausura hubo mucha vida en la Vila Olímpica,

Paraolimpiadas

VENDING SERUNIÓN

93 480.06.20

Serunión

Atenas 2004

fue un sitio para conocer mucha gente, muchas culturas y muchas cosas que desconocemos.

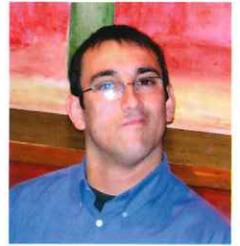
Desde el punto de las anécdotas, curiosidades o simplemente cosas que nos impactan hay para empezar a contar y no parar.

Por ejemplo:

Que un perro guía lleve a 9 ciegos por la calle. (el perro iba el primero y a continuación los 9 ciegos de uno en uno).

Después de la clausura la Vila a medida que van pasando las horas se iba quedando vacía, las delegaciones se iban marchando. La Delegación Española fue

unas de las últimas en marcharse, para eso fue un momento muy duro por que por cada sitio que pasaba tenía algún recuerdo que otro .

Pedro Cordero

També col.labora amb **ASPACE**

**FUNDACIÓ
OSCAR RAVA**

ESTEVE

Cobertura mediática

Nos hemos llenado la boca de hablar sobre un tema que bien seguro os sonará: La Integración Social.

Pues bien una vez más se ha demostrado que se trata de una "quimera" inaccesible y valga la redundancia, ya que como hemos visto en la paraolimpiadas la cobertura ha sido prácticamente nula.

No queremos compararnos con los maravillosos altos, guapos, cultos metrosexuales deportistas olímpicos, que ganaron "x" medallas, pero nuestros paralímpicos, ni tan altos, guapos, cultos, metrosexuales, más bien, cojos, amputados, ciegos..., más bien ...centimetrosexuales, que consiguieron 71 medallas, se merecían algo más, ya que la repercusión en los medios de comunicación fue ridícula, una pena para las muchas familias de deportistas, amigos y todo el entorno.

Esto no es justo, más si cabe cuando desde diferentes ámbitos sociales (política, educación, sociedad ...) se acentúa tanto el tema de la normalización, de la integración e igualdad y sin embargo volvemos a tropezar con la misma piedra, que nos despierta del sueño y nos devuelve al principio del camino, demostrando que

Contra-Crónica paraolímpica

Uno llega a Atenas con ideas mitológicas de una ciudad bella. Y se encuentra con que más bien Ares y Atenea (dioses de la guerra) no han parado de hacer de las suyas por toda la ciudad. Chillidos, pitidos, calles a medio hacer, socavones, aceras imposibles, cacos sin escrúpulos... Una auténtica odisea para dos pobres viajeros a una silla de ruedas abocados.

Enfrentarse todos los días a la salida del hotel para acudir a la cita paraolímpica, requería de una mezcla de paciencia, valentía y amor propio. El término adaptado quizás no exista en el vocabulario griego (por eso de lo antiguo de la civilización griega), pero sí que podían haberse modernizado, sobretodo al concederles la organización de unas paraolimpiadas.

Y en las distancias sí que los griegos han ejercido de grandes pensadores (de hecho ellos han sido los grandes filósofos por excelencia). El aeropuerto lo colocaron bien lejos por eso de que no vaya a ser que un avión se equivoque y aterrice en una calle principal, que bastante caótico está ya el tráfico en Atenas como para que encima un avión se cuele por allá.

lo que prima son los intereses de la mayoría, aspectos económicos (aquellos que es rentable en audiencias), en detrimento de la minorías.

Esto lo podemos extrapolar a todos los aspectos de la vida, el trabajo, las relaciones sociales, el ocio, los medios de

comunicación.... De hecho se ha creado una sensación normalizadora, que muchas veces no refleja la realidad, y la cobertura de las paraolimpiadas es un ejemplo. A la hora de la verdad, nada de nada.

Redacció

La villa olímpica retiradita para que los deportistas no sean molestados con tantos chillidos y pitidos que por todos los lados acechan y así puedan recuperarse de tanto esfuerzo. Las sedes apartadas unas de otras no se de el caso que una jabalina se desvíe de su trayectoria y vaya a clavarse en un jugador de boccia, que bastante tiene el pobre ya con tener una parálisis cerebral. Y en esto de las distancias también los griegos nos han querido mostrar sus transportes "adaptados". Cogor la línea 1 con una silla de ruedas en la estación cercana al estadio olímpico suponía todo un reto propio de Indiana Jones, y es que en la separación entre

el andén y el tren casi podía hacerse puenting (emociones fuertes aseguradas).

Sobre lo que si uno se sentía a gusto era en la comida. Buenas viandas estilo platos combinados, con su aceitito de oliva virgen, su queso feta, su ensalada, sus patatas fritas. Ahora, eso de tomarse una cerveza o una café suponía un lujo, pues menos de 3€ no te valían.

Por todo lo dicho y por el poco apoyo institucional que tienen nuestros deportistas paraolímpicos se merecen

nuestro mayor reconocimiento y admiración. Compaginar trabajo, estudios y demás con entrenamientos y competiciones supone un admirable esfuerzo y es aquí donde los patrocinadores y las instituciones deberían meterse.

Antes de terminar me gustaría hacer una pequeña mención a la "excelente" cobertura televisiva que tuvieron las paraolimpiadas. Esos resúmenes en horas punta, esos profundos reportajes en los telediarios, ese amplio despliegue de profesionales... Vamos bien, vamos bien... Efaristó. Yasás.

Juan Carlos

Esport Compartit

Els dies 25 de novembre i 21 de desembre al camp d'esports d'ASpace va tenir lloc un dels actes esportius que més agrada als nois i noies del Centre Pilot:

Unes "Jornades Esportives d'Integració"

Durant tot el matí els grups D1-D2-E1-E2 varen fer esport (Boccia, eslàlom i Escacs) conjuntament amb els alumnes de l'Escola Proa de Barcelona i Claret de Sabadell.

Tant les partides d'escacs com els partits de boccia i els recorreguts paral·lels d'eslàlom que es van viure van ser molt emocionants i disputats. Al finalitzar la jornada es van intercanviar unes precioses felicitacions de Nadal entre els alumnes.

L'objectiu no era res més que donar a conèixer l'esport adaptat als joves i passar una estona divertida compartint moments i sentiments de tot tipus com:

Sorpresa inicial i desconfiança....., apropament i diversió... , admiració i amistat!

S'ha convertit en un acte esportiu obligat cada any !

Carlota Cendoya
ASPACE ESPORTS

Suggerències del butlletí

- XERRADES PER A PARES AMB FILLS PC'S. TEMA: LA SOBREPOTENCIACIÓ. PONENTS: REDACCIÓ DE LA REVISTA. DISSABTES MATÍ.

A través de la nostra experiència pretenem tractar aquest tema, ja que ens hem trobat amb molts casos de sobreprotecció de fills que degut a això, no poden créixer en la seva autonomia ni desenvolupar una vida social amb més llibertat.

- EXCURSIÓ A MONTSERRAT

Per a amants de la muntanya, per creients, per turistes, per amants de la cultura catalana... per a aquells que no saben què fer el cap de setmana, podeu fer una escapada a Montserrat, a veure el monestir, gaudir de la muntanya, menjar (carmanyola o restaurant), comprar un record de la Moreneta, mel i mató, i fins i tot anar a missa.

Si vas en cotxe millor, però si no, sapigueu que des de Plaça Espanya podeu agafar els FGC (Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya), fins a Monistrol, i allà fer transbord al Funicular, tot molt ben adaptat.

- COSMOCAIXA

El nou museu de la ciència, inaugurat el 26 de setembre de l'any passat. És un museu viu on sempre passen coses, un espai que canvia i evoluciona. Podeu trobar interessants exposicions itinerants, i d'altres permanents, com les clàssiques "toca-toca", el planetari... De visita obligada.

- UN RESTAURANT : Tàbata:

Torrent de l'Olla, 27.

Tel. 932 378 96 tabata@acidh.org

Es tracta d'un restaurant molt especial, on trobareu una cuina de mercat de qualitat, i podreu gaudir d'un servei impecables.

Trobareu, també, un equip de cambrers on s'integren persones amb discapacitat psíquica.

Al Tàbata podreu gaudir d'un bon àpat; sol, en parella o en grup alhora que podem col·laborar en la inserció laboral dels discapacitats.

Pàrking: Torrent de l'Olla 8 . 1 hora gratuïta

**Consell
Català de
l'Esport**

esportcat

**Solució de
l'encreuat**

1: Alaferrí - 2: Melicote,
3: Ema. Odes. - 4: Neta. Ar.
5: As. Parat. - 6: C. mezaró,
7: As. Gener. 8: Ram. O. Ma.

José Ignacio Arroyo Diez
Òptic optometrista

Pi i Margall, 13 08024 Barcelona
Tel.: 93 284 48 08 optimavision@terra.es

ÓPTIMAvisió

**2005 ANY DEL
QUIXOT**

Sèpia amb pèsols

Us oferim una recepta que esperem sigui del vostre gust...

SÈPIA AMB PÈSOLS

Ingredients:

- sèpia
- pèsols
- ceba
- un tomàquet
- una cabeça d'all
- un got de vi blanc
- ametlles torrades
- un tros de xocolata negra
- julivert
- oli
- sal
- una fulla de lloret
- salsa "all i oli"

Agafem una cassola de fang on posem a escalfar l'oli (si tens vitro millor).

Afegim: la sèpia a trossos (que hem comprat ben neta), la cabeça d'all, un tomàquet madur, les cebes a trossos (hi ha

aparells específics per tallar-la), una fulla de lloret.

Esperem que la sèpia deixi anar tota l'aigua. La deixem coure una bona estona, llavors afegim el got de vi blanc, i el deixem coure a foc lent.

En una cassola a part bullim els pèsols a foc lent (així no es desfaran), un cop bullits deixem que es refredin a la mateixa cassola.

Quan la sèpia estigui tendra li posem una mica del brou dels pèsols (abstenir-se distònics).

Amb el morter piquem un all, un grapat d'ametlles torrades, amb galeta (Maria) i un tros de xocolata negra. Tirem la picada a la cassola de la sèpia, juntament amb el julivert tallat molt petit. Després d'una estona afegim els pèsols, ho remenem una mica i apaguem el foc.

Aquest plat es pot acompanyar amb all i oli, aconsellem comprar-lo a qualsevol botiga, ja que no som el col·lectiu més indicat per muntar l'all i oli.

Que vagi de gust.

Les Mandonguilles

GRACARE

INSTITUT CATALÀ D'AJUDES TÈCNiques

C/ GALILEU, 261 08028 BCN
Tel. 490.26.29 / 490.75.62
Fax. 490.75.73

AMPLIA GAMA EN EXPOSICIÓN (400 M2 APROX.) DE:

- SILLAS DE RUEDAS AUTOPROPULSABLES, TRANSPORTE, PASEO, CONVENCIONALES Y LIGERAS.
- SILLAS ELÉCTRICAS DIFERENTES MARCAS Y MODELOS.
- SILLAS PARÁLISIS CEREBRAL.
- SISTEMAS Y AYUDAS PARA BAÑO Y ASEO PERSONAL.
- AYUDAS PARA ACTIVIDADES DIARIAS (LECTURA, ESCRITURA, MANUALIDADES, ALIMENTACIÓN, ASEO, ETC.).
- SOMOS ESPECIALISTAS EN SISTEMAS DE SEDESTACIÓN (BUENA POSTURA CORPORAL).

hipermercat

Passeig Valldaura, 148
Mallorca, 135

ARA, AMB LA

TARGETA ESCLAT

ESTALVI REAL I INMEDIAT:

SOL·LICITI LA TARGETA A CAIXA

xarcuteria, congelats, refrescos, perfumeria, conserves, etc.

Ara, comprar productes Bonpreu és comprar amb confiança

Com es distingeixen
els productes de
millor qualitat?

Així.

bonpreu

C.D.I. s.l.

Fabricació i disseny d'eines per l'accés a l'ordinador, joguines adaptades, ordinadors sobretaula i portàtils, i tots els serveis relacionats amb l'entorn de les adaptacions i informàtica.

Carrer del Sol, 18, 1.º, 3.ª
08339 VILASSAR DE DALT (Barcelona)
E-mail: cdi@globalnet.es www.cdi-at.com
Tel. 93 750 82 80
Fax 93 750 83 12

Telefonica

El Retrato

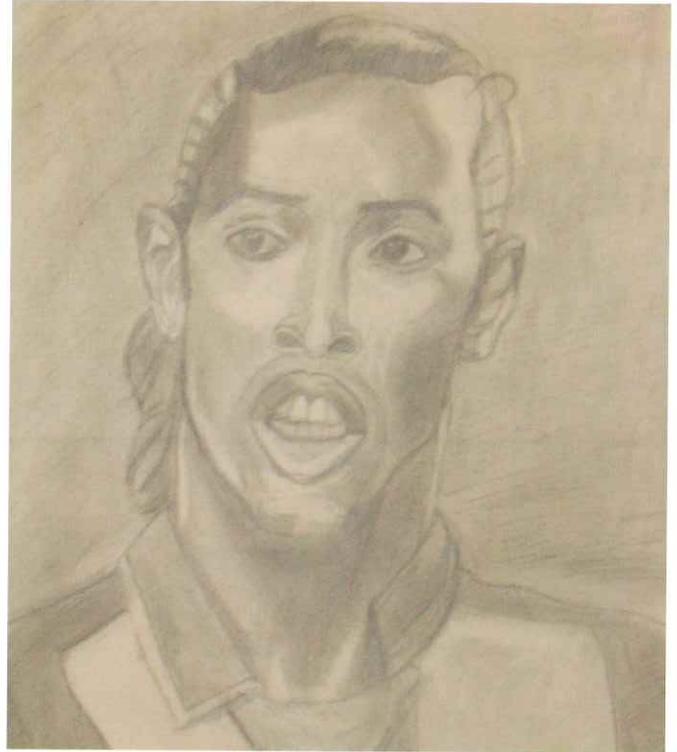
Jose Luis Romero

Sección El Retrato.

Aquí tenemos otro dibujo realizado por José Luis Romero, una vez más de un personaje muy muy famoso. Ya sabéis que se trata de que adivinéis cual es el personaje y, si lo sabéis, escribáis un mail a la dirección de correo de ASPACE:

connexio@aspacecat.org

Esta vez tampoco tendréis ninguna dificultad en adivinar quien es el personaje que nos propone José Luis, así que, animaos a participar. Hasta el próximo número.

Sortida d'Aspace Esports a l'Hípica de la Malla

El 18 de desembre de l'any passat, un grup de nois/es dels centres d'ASPACE de Poblenou i de Badalona vam anar a muntar a cavall.

L'excursió va començar ben d'hora, quan ens vam trobar, els monitors i els emprenedors "genets" a la Plaça Espanya. Vam dir adéu als pares i marxàrem, en furgoneta, cap a l'Hípica de la Malla, un lloc molt bonic prop de Vic. Quan vam arribar-hi feia molta boira i fred, i vam entrar a la masia per esmorzar.

Cap a les onze, amb l'estómac satisfet, vam anar a conèixer els cavalls. N'hi havia molts, però nosaltres en vam muntar dos. Primer ens vam presentar i després els vam raspallar, que per cert, és una cosa que els agrada moltíssim. De dos en dos, vam anar gaudint una llarga estona de la docilitat dels cavalls, que feien tot el que els demanàvem... inclús vam anar al trot!

Amb tantes emocions sen's va obrir la gana de valent, per sort vam poder gaudir d'un àpat deliciós: canalons a la casolana, pollastre al forn i postres. Després vam decidir anar a passejar pels voltants de l'hípica, aprofitant que el sol per fi lluïa i la boira s'havia escampat.

El menjar ja estava ben avall quan vam començar a realitzar un "taller de Nadal". Amb plastilina de diferents colors vam fer unes espelmes de nadal molt originals per guarnir la taula durant les festes.

Les hores van passar molt ràpid i es va anar fent fosc, ens vam abrigar i vam sortir a dir adéu als cavalls i a la gent de l'hípica que tan amablement ens havien atès. Molt cansats de riure, xerrar, muntar a

cavall, passejar, etc... vam pujar a la furgoneta per tornar cap a Barcelona on els pares ens esperaven contents i amb ganes de saber com havia anat aquesta bonica i interessant diada. Ens ho vam passar molt bé, això d'anar damunt d'un animal tan gran no es pot explicar en paraules, s'ha de viure! Us ho recomanem.

Roser Periago

Fundación ONCE
para la cooperación e integración social
de personas con minusvalías

Història de l'ACU

Redacció

A.C.U.: Associació Cultural Urbana (fundada al 1985)

Dintre de la retrospectiva que us hem anat oferint en les anteriors edicions de la revista, teníem moltes ganes d'explicar-vos la història d'una associació que vam crear molts de nosaltres, i que va ser un referent en la lluita per la normalització del nostre col·lectiu i per les reivindicacions socials realitzades durant els anys vuitanta i noranta.

Què era l'A.C.U.?

L'A.C.U. és una entitat fundada el 1985 que tenia com a eixos de treball la Reivindicació, Normalització, la Cultura, el Lleure, i el Laboral, en el camp de les persones amb discapacitat, ja sigui física, psíquica o sensorial, amb l'objectiu de sensibilitzar la societat envers aquest col·lectiu i obrir canals per facilitar la seva participació a la vida social, cultural, i laboral.

Era una entitat que fou fundada sense ànim de lucre.

L'existència d'aquesta associació parteix d'una experiència pilot al camp de l'oci i la cultura, dirigit a persones amb disminució, però va evolucionar, donant cabuda a tothom, com a entitat normalitzadora que volíem ser.

Primeres eleccions directes a l'Institut Municipal de Disminuïts de Barcelona

Iniciat una nova etapa històrica, els minusvàlids triaran dissabte els seus representants a la junta

S.B.

◆ BARCELONA. Dissabte, els minusvàlids de Barcelona estan convocats per elegir directament els seus representants a la Junta de l'Institut Municipal de Disminuïts. Serà la primera ocasió en la història d'aquesta entitat en què els ciutadans triaran directament els seus representants, que regiran des de divendres a la junta. Serà una jornada electoral especial en la qual s'haurà de garantir el dret de vot dels discapacitats que es candidataven a ser representants.

Els seus llocs reservats per minusvàlids en l'òrgà de govern de l'Institut seran ocupats per quatre representants dels discapacitats físics, tres dels quals, un dels sords i un dels cecs. L'Institut ha fet arribar als seus de 15.000 minusvàlids que té inscrita la preparació electoral que haurà de fer cada quatre anys i els seus representants que han de ser elegits directament amb 15.000 vots tot i que aquest sigui el nombre real de minusvàlids de la ciutat. Les lletres que formen el nom de l'Institut de Disminuïts han tingut amb l'entrada dels ciutadans que s'han presentat a la premsa que la Comissió de l'Institut, formada pel president de l'Institut, l'alcaldessa, i el regidor de

per la ciutat amb èxit. Ella fa una cosa que creu que altres minusvàlids podrien fer: continuar preocupant-se pels que pateixen minusvàlids i agraïda que en la seva pròpia institució.

A la federació Ecom se li esperen en aquestes eleccions els representants d'Amònia, una associació creada pels minusvàlids que reparten el capítol de Prosecció, Montserrat Trias, candidata d'Amònia, criti-

ca el procés electoral perquè creu que és un "millo" a la ciutat. "Només" però, perquè el que és important és que els discapacitats tinguin un paper més important. Nosaltres demanem importància a l'Institut i als seus òrgans. Nosaltres, la integració a tot el nivell. Ells no s'han de sentir "deficitats", el programa d'Amònia, amb representants dels discapacitats a l'Institut, i a més i tot a proposar-se "la discapacitat" i el treball dels seus objectius als consells de dis-

similitat però, segons el meu parer, hi ha una diferència important. Nosaltres demanem importància a l'Institut i als seus òrgans. Nosaltres, la integració a tot el nivell. Ells no s'han de sentir "deficitats", el programa d'Amònia, amb representants dels discapacitats a l'Institut, i a més i tot a proposar-se "la discapacitat" i el treball dels seus objectius als consells de dis-

similitat però, segons el meu parer, hi ha una diferència important. Nosaltres demanem importància a l'Institut i als seus òrgans. Nosaltres, la integració a tot el nivell. Ells no s'han de sentir "deficitats", el programa d'Amònia, amb representants dels discapacitats a l'Institut, i a més i tot a proposar-se "la discapacitat" i el treball dels seus objectius als consells de dis-

La ciutat s'ha d'obrir per tots els que

◆ Tot i els esforços de l'Institut Municipal de Disminuïts, la ciutat encara té molts de obstacles per a la integració dels discapacitats. Requereixen els serveis electorals que es presenten en aquestes eleccions permet disposar d'una infraestructura que garanteixi la seva participació a la gran ciutat. Participació que s'ha de garantir en totes les fases de la seva vida. La necessitat d'adequar les vivendes a les necessitats d'accessibilitat és una de les tasques més importants que ha de fer la ciutat. Augmentar els espais de les vides i garantir que els vots dels discapacitats siguin comptats és una altra de les tasques que ha de fer la ciutat.

Els objectius de l'A.C.U.:

- La Cultura: l'associació va fomentar les activitats culturals, normalment en un àmbit urbà, amb la participació de persones adultes. Amb les activitats preteníem generar processos de participació cultural fent una cultura voluntària alternativa que estigués oberta a tots.
- La Normalització: L'associació buscava la incorporació de tots els seus membres a la societat, com a ciutadans lliures i de ple dret. L'existència de l'associació pretén ser una concreció de la normalització entesa en dues vessants. Per una banda fomentar la participació plena dels socis en el seu entorn, amb totes les implicacions que comporta, i per l'altra la sensibilització personal i de la pròpia societat.

- La Reivindicació: per considerada com un element fonamental de l'associació. L'entendem activa i oberta a qualsevol tipus de problemàtica que interessi als socis/es.

Què va fer l'A.C.U.?

Va ser una entitat que va promoure diverses accions en favor de la supressió de barreres arquitectòniques, de facilitar l'accessibilitat dels minusvàlids als transports públics, etc.

Accions com pintades reivindicatives, i penjar una cadira a l'entrada del metro. Convidar polítics i altres persones a baixar les escales del metro en una cadira de

Servei de cadira taxi a la plaça de Catalunya
L'Associació Cultural Urbana va fer una demostració pública de la dificultat d'anar amb una cadira de rodes. Els minusvàlids convidaven els viants a seure-hi i fer una passejada per la plaça de Catalunya. Aquesta acció formà part d'una campanya de sensibilització de les dificultats que troben els minusvàlids. També es va fer una votació sobre els llocs de la ciutat que presenten barreres arquitectòniques, com el Moll de la Fusta, el pont de Calatrava o la plaça de Catalunya

I JO PER ON BAIXO AL METRO?

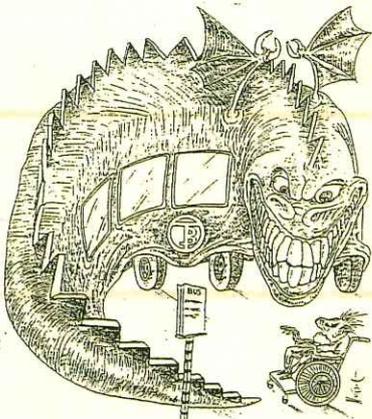

PERE MITJANS

A.C.U.

I TU... T'ATREVEIXES A PUJAR AL BUS?

PERE MITJANS

A.C.U.

rodes, perquè experimentessin el que suposava. Penjada de cadires de rodes a la plaça Sant Jaume. Creació del premi "Col-i-flor", que s'atorgava a la obra més inadaptada arquitectònicament, i que es va lliurar, per exemple, al moll de la fusta. Campanyes d'adhesius per denunciar la falta de transport adaptat... tot això amb ressò als medis informatius, premsa i televisió, com es pot veure en els retalls.

També, cada any, posàvem, pagant els impostos pertinents, una parada a Les Rambles el dia de Sant Jordi, pe tal de donar-nos a conèixer, a més d'intentar conscienciar a la gent dels problemes que suposaven les barreres arquitectòniques.

També vam engegar diverses activitats culturals i de lleure, des de xerrades i conferències, a curssets, concursos, sortides, sopars ...

Sempre es va intentar que aquestes activitats tinguessin un significat més ampli que el de la sola assistència, i per això els hi donàvem un contingut fent que la participació fos veritablement activa.

Ahí a la matinada, membres de l'Associació Cultural Urbana van fer pintades reivindicant l'accés dels minusvàlids al metro, i van posar una cadira de rodes com a símbol de la protesta

BARCELONA. — La majoria d'obres públiques que es fan a Barcelona, com el transport públic, continuen sense tenir gens en compte la mobilitat dels discapacitats físics, segons ha explicat a FAUV Jordi Sala, portaveu de l'Associació Cultural Urbana. Aquesta entitat, creada fa quatre anys, defensa els drets dels minusvàlids i està lligada a altres federacions, catalanes i estatals, que agrupen discapacitats físics.

Ara l'associació acaba d'engegar una campanya de sensibilització sobre les traves que tenen els discapacitats per accedir al transport urbà. La primera d'aquí van fer unes pintades en diferents entrades del metro de Barcelona, on apareix el símbol del discapacitat i la frase "i jo, per on passo?".

A més, han fet un seguit de cartells i adhesius en què apareix un autobús o un metro en forma de monstre que impedeix que un home en cadira de rodes hi pugui. Els cartells han estat realitzats per dibuixant Lluís. Dins d'aquesta campanya, l'associació farà una sèrie de conferències a les escoles per ensenyar com portar una cadira de rodes i com ajudar un discapacitat.

Un estudi realitzat l'any 1986 pel Patronat de Discapacitats Físics de Barcelona situava en un 22 per cent el nombre d'habitants que tenen dificultats a l'hora de moure's per la ciutat.

VUI, diumenge, 12 de febrer de 1989

Peri que fa al primer cas, moltes d'aquestes rampes no són prou amples o bé estan mal situades. De vegades, les obres que s'han fet amb posterioritat a la calçada fan que hi hagi, a l'altura, rampes i esglaó. D'altres de nova construcció són massa altes i esdevenen un perill més que un servei. La normativa municipal estableix que "en els passos de vianants se salvirà el desnivell entre la voravila i la calçada donant a la vorera forma de gual". Aquesta ordenança afegirà que aquest desnivell han de tenir "una amplada igual a la del pas de vianants".

L'Associació Cultural Urbana presentarà pels i recursos contra l'administració local per l'incompliment de la normativa sobre habilitació de l'estructura urbana als discapacitats. Part d'aquesta acció es basarà en un recull fotogràfic que han elaborat sobre punts de la ciutat on no es compleix la normativa, amb 200 fotografies de les principals barreres arquitectòniques de Barcelona.

L'estructura de la ciutat i de molts dels seus equipaments ja que alguns ciutadans necessiten ajut per circular per Barcelona i hagin d'anar acompanyats per servir al carrer. Part d'aquests afectats no té accés, ni sola ni acompanyats, als transports públics. El resultat d'això és que moltes persones no surten mai de casa.

Els minusvàlids reclamen via lliure al metro i al bus

Jordi Sala ha avançat que un estudi actualitzat —tot i que encara no s'ha fet públic— eleva aquest percentatge per sobre del 30 per cent.

La major part de les dificultats que troben els discapacitats físics quan es mouen per la ciutat són les que corresponen a barreres arquitectòniques. A més, els transports públics no estan adaptats perquè els utilitzin fàcilment els discapacitats. L'Associació Cultural Urbana entén que dins els afectats per aquest problema s'inclouen discapacitats físics, principalment coltes, dones embarassades, avis de més de 65 anys i nens que tenen menys de 4 anys.

Tant la legislació estatal com l'autonòmica o la municipal han desenvolupat normatives que preveuen l'adequació del medi urbà i les construccions públiques a l'accés dels minusvàlids. Segons Jordi Sala, alguns de les reformes vistes i remodelacions o noves construccions d'edificis públics no s'adapten a aquesta normativa. Segons el portaveu de l'Associació Cultural Urbana, alguns espais concrets de la ciutat que ho tenen en compte, en fer reformes han perdut les rampes per a minusvàlids. En aquest sentit va posar d'exemple la plaça de Ruu i Tàndor al barri de Gràcia. Un dels espais que recentment ha estat remodelat i que, segons aquesta associació, tampoc facilita el pas dels discapacitats físics és el del Moll de la Fusta. Però la queixa principal se centra en les rampes de les voraviles i en el transport

B R C E L O N A

AMB EL SUPORT DE
ASSOCIACIÓ PERE MITJANS • ASSOCIACIÓ CULTURAL URBANA • GRADISCA • FEDERACIÓ ECOM

ARQUITECTURA Y GESTION

PROYECTOS • REFORMAS • LEGALIZACIONES

Po. San Gervasio, 34 Pral. 2a.
08022 Barcelona

Tel. 699533266
699533305
Email. MTSARQ@terra.es

CAJA MADRID

OBRA SOCIAL

TECNO-ORTESIS S.R.L.
Ortopedia Artesanal desde 1924

ORTOPEDIA TECNICA

Ortesis en General
Parálisis Cerebral
Paraplégicos
Espina Bífida
Escoliosis
Poliomielitis
Plantillas Ortopédicas a Medida
Calzado a Medida y Estandar
Prótesis de Mama

AYUDAS TECNICAS

Ayudas a la Rehabilitación
Ayudas a la Deambulación
Sillas de Ruedas Estandar y a Medida, Deportivas, Especiales P.C.
Mat. Antiescaras
Adaptaciones Ortopédicas
Muletas, Bastones, Andadores
Accesorios para el Baño
Equipamientos Especiales para Centr.

(-Alquiler de Sillas de Ruedas, Bastones, Caminadores, Camas, Grúas, etc...-)

Garantizamos el Mantenimiento de todos nuestros Artículos, Accesorios y Especialidades. Talleres Propios

Técnico Ortopédico, Sr. Mariano Sánchez
C/Avila, nº82 bajos (Cerca Villa Olímpica) Tel. 933 092 915 Fax. 933 001 915
www.okiedokic.com/tecno-ortesis e-mail: tecno-ortesis@sefes.es

Caixa Sabadell

Supace

Siempre avanzando hacia un nuevo concepto en artículos especiales para niños y adultos

93 3570427
93 3570268

ORGANIGRAF

Papereria • Mobiliari Oficina • Complementos Informàtica

Avinguda de Roma, 86
Tel. 93 226 26 43 - 93 226 05 52
Fax 93 226 05 52
08015 Barcelona

Avinguda Josep Tarradellas, 31
Tel. 93 430 55 56 - 93 430 48 10
Fax 93 430 48 10
08029 Barcelona

INSTAL-BANY, S.C.P.

AIGUA - GAS I ELECTRICITAT
CALEFACCIÓ - AIRE CONDICIONAT
VENDA DE MATERIALS

Consell de Cent, 123 - Tel./Fax 93 426 32 17 - 08015 BARCELONA

El humor de **RULEX**

Un amigo que le dice al otro:
Te llamo por la cortadora de césped.
Y le dice el otro:
pues se escucha de coña.

- Oye, ¿qué es peor: la arrogancia o el desinterés?
- Ni lo sé ni me importa.

Dos amigos se encuentran por la calle y están hablando:

- Oye, y tus hijas, ¿Qué tal? ¿Cómo se llamaban?
- Marbú y Fontaneda. ¿Y la tuya?
- María.
- ¡Coño! ¡Como las galletas!

¿Sabes quien era Mao?

- Hombre pues claro
- Pues se ha muerto
- Qué putada, con la buena cerveza que hacía!!!

Me he aprendido la guía telefónica entera

- ¿De memoria?
- No, razonándola, no te jode...

- Abuelita, cierra los ojos.

- ¿Y por qué quieres que cierre los ojos?
- Porque papá ha dicho que, cuando tu cierres los ojos, seremos millonarios.

caixaManresa

Rulex

Barnataxi

SERVEI PERMANENT
LES 24 HORES

93 357 77 55

Mots Encreuats

	A	B	C	D	E	F	G	H
1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								

HORIZONTALS: 1: Ferit de l'ala . – 2: Drupa suculenta i comestible del melicotonoter. – 3: Nom de lletra. Composicions poètiques del gènere líric. – 4: Allò que moltes dones no són. Terminació verbal. – 5: Allò que molts homes creuen que són. Dit del qui no és prompte, del qui no és llest. – 6: Consonant que va al final de mot o davant de les vocals "a" i "o". Resarem (a l'inrevés). – 7: Campió. Mes de l'any. – 8: Conjunt de flors. Vocal. Part del cos.

VERTICALS: A: Donar a entendre la intenció de fer mal. – B: Argument o tema d'una composició que es posa al seu davant com títol o introducció (plural). Societat anònima. – C: Acció de talar (l'inrevés). Consonant. Mil. – D: paraula final d'un llibre. Gep (a l'inrevés). – E: Repetició d'un so produïda per la reflexió de les ones sonores. Forma prefixada del mot grec Areos que designa el planeta Mart. – F: Donaran voltes com fa una roda. – G: Repetirem. – H: Moviment sorollós de l'aparell respiratori. Llibre de la llei dels jueus.

Martí Cuixart

Rosas y espinas sobre ruedas

(En los capítulos precedentes, Luis Roberto Arturo y Cristina de los Álamos Caídos –dos "tetras" con eléctrica–, platicaron sobre anécdotas de su relación, mostrándose él celoso y comentando otro día una misiva que le culpabiliza de una muerte. También fanfarronea con sus dotes informáticas y con Cristina es ridículamente romántico. Se rumoreó sobre su posible implicación en el embarazo de una profesora de informática, mientras que Cristina empieza a estudiar dicha materia. El cincuentón chuletón consigue trabajo de informático.)

Capítulo X

Una tarde, cuando la ciudad ya se encontraba ornamentaba para las festividades navideñas, Luis Roberto Arturo y Cristina de los Álamos Caídos iban por el Portal del Ángel a ritmo de paseo platicando sobre sus ocupaciones. Cristina afirmaba:

--Digas lo que digas, has tenido mucha suerte de encontrar trabajo para hacer en tu casa. Y ahora que te han subido un palmo una mesa de la empresa y haces muchas cosas allí, en la misma empresa, no hay quien te aguante tus humos laborales.

--El que vale, vale. Y el que no, para funcionario. Tarde o temprano, se reconocen los méritos de cada uno. Me gusta poder trabajar. No somos tan trapos sucios como creen muchos. Somos capaces de cambiar el mundo.

--Sobre todo cuando la jefa de personal lleva unos escotes hasta el ombligo.

--¿Quién te ha hablado de ella, Cristina de mis higadillos?

--Me encanta tus dotes poéticas. Eres más basto que el esparto.

--En cambio, tú, Cristina de mi válvula de hiato, eres suave como la seda y dulce como la miel.

--Ya vamos subiendo; ya estamos en la válvula de hiato.

--Es que todo mi ser se encuentra orgulloso de ver como progresas en tus estudios informáticos, Cristina del alma mía, que muere cuando no te ve y padece cuando te ve alejar de mis alrededores.

--Ahora que me encuentro en tus alrededores –contesta resoluta Cristina– te hago saber que he decidido estudiar también pediatría. Quiero trabajar con niños.

--Para ampliar los horizontes culturales siempre se está a tiempo. Quizá así algún día nos resulte más fácil poder vivir juntos. Y si te gustan los niños...

--En cambio, a ti te gusta trabajar y jugar con "niñas" mayorcitas.

--De todos modos, Cristina, me quedo con tus muslos, cariño.

(Continuará...)

Autocars RAVIGO, S.L.

ÚLTIMA HORA:

EL DOCTOR PONCES S'HA JUBILAT, A LA PROPERA REVISTA HI PARLAREM, SI VOLEU ESCRIURE QUELCOM SOBRE ELL, VIVÈNCIES, ANECDOTES, AGRAÏMENTS... ENS HO PODEU ENVIAR AL NOSTRE CORREU, CONNEXIO@ASPACECAT.ORG

DESPRÉS DE DEDICAR, PLENAMENT, MÉS DE 40 ANYS A ATENDRE A PERSONES AFECTADES DE PARÀLISI CEREBRAL, A LA FORMACIÓ DE PROFESSIONALS, A ENGEGAR PROJECTES EN LA NOSTRA ASSOCIACIÓ... ENS DEIXA.

UNA ABRAÇADA MOLT FORTA DOCTOR.

**Servei Català de la Salut
Departament d'Ensenyament
Departament de Benestar Social
Departament de Treball
Departament de Cultura**

Generalitat de Catalunya

TALLERS A. GALOFRÉ
SERVEI OFICIAL PEUGEOT

Taller: Cardener, 11 • Tel. 93 284 26 94
Ventas: La Granja, 25 • Tel. 93 218 53 37

**Mecànica - Xapa - Electricitat - Ventas Vehicls Nous
Ampli Mercat Vehicle d'Ocasió - Assegurances - Accesoris**

Descompte Especial als amics i Associats de:

CONNEXIÓ ASPACE

Reparem totes les marques

PEUGEOT

PARA DISFRUTAR DEL AUTOMÒVIL